

РЕШЕНИЕ

№ 12799

гр. София, 11.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 25.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **12951** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.10,ал.1,т.19 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на И. Ц.- гражданин на Г. срещу Отказ за издаване на виза тип “Д” рег. № TBS000547V от 29.11.2024 година на Консулско длъжностно лице– Завеждащ Консулска служба в Посолството на РБ в Т. , Г..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се, че отказът е издаден при нарушение на материалния и процесуалния закон, като са налице всички основания да и бъде издадена виза. Посочва се още, че оспорващият има издадено разрешение за достъп до пазара на труда в РБ, като има сключен Трудов договор с българска фирма, а отказът накърнява основните му права и свободи и най- вече правото на труд и правото на личен и семеен живот. Иска се отмяна на Отказа и връщане на административната преписка на органа за ново произнасяне.

В съдебно заседание, оспорващият- И. Ц. редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по оспорването- Консулско длъжностно лице- Завеждащ Консулска служба в Посолството на РБ в Т. , Г. редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт А., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че със Заповед № 95-00-254/03.10.2011 година Министър на външните работи е предоставил право да вземат решения за отказ за издаване на виза на основанията по чл.10 от ЗЧРБ на Директор на Дирекция“ К. отношения“, Началник на Отдел“ Визов център“, служителите в Отдел“ Визов център“, ангажирани със съгласуване и проверки по изявленията за издаване на визи, посочено е , че за всеки отделен случай на отказа за издаване на виза и мотивите за отказа се уведомяват съответните задгранични представителства на РБ, възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34,ал.1 и Приложение № 8 към чл.34,ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомление и обосновка на отказа на издаване на виза ,анулиране или отмяна на виза, посочил при отсъствие на консулското длъжностно лице, формулярите по т.1 да се съставят подписват,връчват /съобщават/ от определен със заповед на ръководителя на съответното задгранично представителство на РБ-заместник на консулското длъжностно лице, посочил, че в задграничните представителства, където ръководителят на представителството изпълнява и функциите на консулско длъжностно лице, той сам подписва формулярите. Със Заповед № Ав-02-11/19.06.2024 година Посланик в Посолството на Република България в Т.,Г. на основание чл.34,ал.1 и ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим и т.3 от Заповед № 95-00-254/03.10.2011 година, изменена със Заповед № 95-00209/29.03.2024 година на Министъра на външните работи наредил Р. Д. II Секретар, Завеждащ „Консулска служба“- Консулско длъжностно лице, което да съставя, подписва и връчва/ съобщава на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение 6 към чл.32 от Визовия кодекс , както и Приложение № 7 към чл.34,ал.1 и Приложение № 8 към чл.34,ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомяване и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране и отмяна на виза и определил заместник при отсъствието на Р. Д.- И. С. И..

На 13.09.2024 година Началник сектор в Дирекция“ Миграция“ уведомил работодателя на оспорващия Фирма“ Стар Клик“ и Директор на Дирекция „ К. отношения“ при Министерство на външните работи, че оспорващият има предоставен достъп до пазара на труда на основание чл.33к от ЗЧРБ за срок от 4 години и следва да уведомят лицето , че в срок до 20 дни от изпращане на това съобщение е длъжно да предприеме действия по подаване на заявление за издаване на виза тип D и след влизане на територията на РБ всеки чужденец е длъжен в 14 дневен срок да се яви лично в Дирекция „ Миграция“ или в отдел/ сектор „Миграция“ и да приложи копия от паспорта ,съдържащо страницата с положената виза и задължителна медицинска застраховка, валидна на територията на РБ за целия период на пребиваване, когато не е осигурен по Закона за здравното осигуряване.

на 24.09.2024 година оспорващият подал Заявление за издаване на виза тип D, а на 29.11.2024 година ответникът по оспорването издал оспорения Отказ рег. № TBS000547V, с който отказал издаването на виза тип D на оспорващия на основание чл.10,ал.1, т.19 от ЗЧРБ- лицето е с подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане.

По делото е приложено заверено копие на цялата административна преписка, в това число и доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149

АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

Оспореният Отказ за издаване на виза тип Д рег. № TBS000547V от 29.11.2024 година Консулско длъжностно лице- Завеждащ Консулска служба в Посолството на РБ в Т., Г. представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Отказът е издаден от компетентен орган- това е Консулско длъжностно лице- Завеждащ консулска служба в Посолството на РБ в Т., Г. на когото нормата на чл.9г от ЗЧРБ е предоставила правото да издава, отказва издаването, да анулира и отменя визи.Това право е доразвито и залегнало и в чл.10,ал.1 от НАРЕДБАТА ЗА УСЛОВИЯТА И РЕДА ЗА ИЗДАВАНЕ НА ВИЗИ И ОПРЕДЕЛЯНЕ НА ВИЗОВИЯ РЕЖИМ, според която визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга Държава-членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген,с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. От своя страна, съгласно чл. 27. ал.1 от Наредбата,Министърът на външните работи определя със заповед дипломатическите и консулските представителства, в които консулските длъжностни лица могат да вземат самостоятелни решения по издаването на визи за краткосрочно пребиваване със срок на валидност до 1 година. По силата на аления втора, ръководителите на дипломатическите и консулските представителства определят с писмена заповед след получено съгласие на Дирекция "К. отношения" консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелно решение по ал. 1.

В конкретния случай, между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства е видно ,че към датата на издаване на отказа, Министър на външните работи със Заповед от 2011 година възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 към чл.34,ал.1 и Приложение № 8 към чл.34,ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомление и обосновка на отказа на издаване на виза ,анулиране или отмяна на виза.

Отказът е издаден от лицето Р. Д. на дата 29.11.2024 година и към тази дата по делото се съдържат писмени доказателства сочещи, че лицето Р. Д. е определена с нарочна Заповед № Ав-02-11/19.06.2024 огдина на Посланик в Посолството на РБ в Т., Г. за консулско длъжностно лице ,което може да съставя, подписва и връчва/ съобщава на заинтересованите лица формулярите, посочени в Приложение № 7 и №8 и да издава и отказва издаването на визи , анулирането им и отмяна на виза/ лист 21 от делото.

Отказът отговаря на изискванията за форма, визирани в нормата на чл.59 от АПК. Посоченото в отказа – чл.10,ал.1,т.19 от ЗЧРБ -за лицето е подаден Сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане и пребиваване, наложен от РБ.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че в Отказа липсват мотиви и не е ясно защо е отказано издаването на виза, защото Отказът се издава по формуляр, в

който се посочва основанийето за отказ и в него е посочено защо и въз основа на какво се отказва издаването на виза вид „Д“ - Сигнала в ШИС и забрана за влизане в РБ, наложена от РБ. От своя страна, отказът е мотивиран и с посочено правно основание- нормата на чл.10,ал.1,т.19 ЗЧРБ, сочеща, че се отказва издаване на виза на лице, за което е подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане и пребиваване.

Твърдението за липса на мотиви не е налице, още повече, че на оспорващия безспорно е станала известна волята на органа защо се отказва издаването на виза. В РЕШЕНИЕ № 3567 ОТ 04.04.2023 Г. ПО АДМ. Д. № 641/2023 Г., IV ОТД. НА ВАС е посочено, че“ видно от представеното заверено копие от административния акт, същият представлява стандартна форма за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. В него, независимо от кратката форма, са посочени фактически и правни основания в достатъчна степен да обосноват отказа за издаване на съответния документ. Визата по своята същност представлява разрешение за влизане и пребиваване, за транзитно преминаване през територията на Република България или за летищен транзит. В конкретния случай за краткосрочно пребиваване на територията на държавата, в изключителното право на която е да направи съответните преценки и да разреши или откаже поисканото от подалото документите лице“.

Липсата на мотиви на акта във всички случаи е основание за отмяната му, съгласно т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г. - задължително за съдилищата на основание [чл. 130, ал. 2 от ЗСВ](#). Посоченото нарушение представлява самостоятелно основание за незаконосъобразност по [чл. 146, т. 2 от АПК](#) и за отмяна на отказа. Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед, издадена в нарушение на изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема,че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и

който се намира в административната преписка.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на ответника по оспорването, че освен посоченото в Отказа – за лицето има подаден сигнал в ШИС, като лицето не отговаря на условията на чл.33,ал.5 от ЗЧРБ- не е посочило доказателства за осигурено жилище по време на престоя си и свидетелство за съдимост, които са предпоставки за отказа за издаване на виза– лист 69 от делото. На първо място, домотивирането на акта в молба след издаването му е недопустимо, защото мотивите могат да се съдържат и в друг акт, но предхождащ издаването на акта и към който актът препраща, а не след неговото издаване и то в молба, депозирана от процесуалния представител в хода на съдебното производство. На второ място, в отказа не се съдържат посочените от процесуалния представител на ответника по оспорването липсващи доказателства и отказът не е издаден на основание чл.33,ал.5 от ЗЧРБ.

При издаване на отказа, ответникът по оспорването е нарушил процесуално- правните разпоредби, което е довело и до нарушаване на материално- правните на ЗЧРБ.

В Отказа е изброена само правна норма от ЗЧРБ, но няма посочване нито на подадения Сигнал от кога до кога е, кога е наложена забраната за влизане и пребиваване в РБ на оспорващия, още повече, че той има достъп до пазара на труда в РБ, за което Дирекция „Миграция“ е уведомила и Директор на Дирекция „К. отношения“ за предоставения достъп до пазара на труда с Писмо от 13.09.2024 година на основание чл.33к от ЗЧРБ. Вярно е, че Отказът е изготвен в законоустановената форма съгласно [Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим /НУРИВОВР/](#), във връзка с [чл. 59 от АПК](#), но това само по себе си не води до извод, че е достатъчно да е изготвен стандартен формуляр за отказа за издаване на виза. В чл.34 от Наредбата е визирано, че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в [чл. 10 от Закона за чужденците в Република България](#). За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно [приложение № 7](#), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по [чл. 10, ал. 2](#) или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Правната регламентация на издаването на визи, се съдържа в ЗЧРБ, в чийто член първи е посочено, че този закон определя условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България. Легално определение на понятието “чужденец” е даден в разпоредбата на чл.2 ал.1 от ЗЧРБ, според която разпоредба чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин, чужденец е лице, което не е гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Легално определение на понятието чужденец е дадено и в параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ, според която “[Чужденец](#)” е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Съгласно чл.8 от ЗЧРБ, от ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Според параграф 1, т.3 от ДР на ЗЧРБ, “[Редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ документ](#)” е този, който е издаден по законоустановения ред на съответната държава,

в който може да бъде положена виза и който дава право на чужденеца да се завърне в държавата, от която влиза, в държавата на произход или в трета държава, снимката в него позволява установяване самоличността на притежателя му, не съдържа преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, няма следи от подмяна на снимката, положените печати са ясни, изображениято на снимката съвпада с образа на притежателя и срокът му на валидност не е изтекъл. Визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит/аргумент от чл.9 от ЗЧРБ/, а видът на визата се определя от целта, за която се издава. Видовете визи са изчерпателно посочени в чл.9,ал.2 от ЗЧРБ- и това са за летищен транзит (виза вид "А"), за краткосрочно пребиваване (виза вид "С"), за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"). Виза се издава под формата на единен визов стикер по образец на Европейския съюз и е валидна само с редовния документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, в който или към който е положена. а данните, нанесени във визовия стикер, не могат да бъдат променяни. Визовият стикер се полага в редовен паспорт или друг документ за задгранично пътуване, признат от Република България. Съгласно чл. 22,ал.1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на изрично посочени в текста на нормата документи, едно измежду които е и издадена виза по чл. 9а, ал. 2;

Условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с акт на Министерския съвет и това е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим.в чийто чл.4 е посочено,че гражданите на държавите, посочени в приложение 1 на Регламент 539/2001 на Съвета от 15 март 2001 г. (ОВ, L 81 от 21.03.2001 г., специално българско издание: глава 19, том 03) и регламентите за неговото изменение, влизат и пребивават или преминават транзит през територията на Република България с визи/ измежду които и И./, чийто гражданин е оспорващият. В чл. 8,ал.1 (Изм. - ДВ, бр. 62 от 2021 г., в сила от 27.07.2021 г.) от Наредбата е доуточнено, че виза за краткосрочно пребиваване с цел планирано пребиваване се издава на чужденец, който влиза в страната еднократно, двукратно или многократно, за общ срок на пребиваване не повече от 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период.

За да се издаде виза от съответния вид, чужденецът следва да подаде заявление, което според чл.10,ал.2 от Наредбата се подава в дипломатическото или консулското представителство в държавата, в която гражданинът на трета страна пребивава на законно основание, а в случаите по чл. 10, ал. 2 - пред органите за граничен контрол на граничните контролно-пропускателни пунктове.Заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване се подава само в дипломатическите и консулските представителства по постоянното местоживеее на кандидата или в тези представителства.

На консулското длъжностно лице е вменено задължение да определи дата и час за подаване на заявлението от кандидата, като по правило срещата се уговаря в срок до 2 седмици от датата, на която е поискана. В надлежно обосновани спешни случаи може да бъде разрешено заявлението да бъде подадено без предварително уговорена среща или същата да се проведе незабавно. Не се прилага изискването за предварително уговорена среща за членовете на семейството на гражданин на Европейския съюз, Европейското икономическо пространство или на Конфедерация Швейцария.) Кандидатите за издаване на виза се явяват лично за подаване на заявлението освен в случаите, когато има сключен договор с външен доставчик на услуги, ползват се услугите на акредитиран търговски посредник или на почетен консул. Изключение от правилото за лично явяване може да се допуска в случаите, когато от кандидата са събрани биометрични данни в предходните 59 месеца.) Изключения от изискването по ал. 3 се допускат, ако не съществуват съмнения за добрите намерения и име на кандидата за виза (bona fide) с оглед на неговата известност, но при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване не се допускат изключения от изискването за лично явяване. Съгласно чл.19, от Наредбата, при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя документите и информацията по чл. 13, ал. 1 и чл. 14 и. документи и копия

на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на [Закона за чужденците в Република България](#) и на [правилника за прилагането му](#), и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон.

В конкретния случай, чужденецът- оспорващ в настоящото производство на дата 24.09.2024 година е подал заявление за издаване на виза вид „Д“ като е приложил издаденото му Разрешение за достъп до пазара на труда в РБ. След приемане на заявлението за издаване на виза, Консулско длъжностно лице не е спазило визираната в чл.30 от Наредбата процедура-искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по [чл. 15, ал. 1](#) от Закона за чужденците в Република България се изпраща чрез Дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България, не е поискал разрешение от Дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по [чл. 35, ал. 2](#). Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". Според чл.30,ал.3 от Наредбата решение по заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на граждани на трети страни се взема по реда на ал. 2 в срок до 35 работни дни, считано от датата на подаване на заявлението, няма доказателства за проведена съгласувателна процедура с ДАНС, нито има доказателства кога и на какво основание е вписан Сигналът в ШИС по отношение на оспорващия, за да се прецени кога е издаден той и на какво основание. Нещо повече- след като оспорващият имал разрешение за достъп до пазара на труда и извършена проверка на документите му, то остава неясно как ответникът по оспорването е издал отказа и то без да анализира всички приложени доказателства. В нормата на чл.34 от Наредбата е посочено, че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в [чл. 10](#) от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно [приложение № 7](#), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по [чл. 10, ал. 2](#) или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност,и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В конкретната хипотеза, ответникът по оспорването е аргументирал отказа си като е посочил, че заявителят не отговаря на изискването на чл.10,ал.1,т.19 от ЗЧРБ, според която отказва се издаването на виза на чужденец-.Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е лице, за което е подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане и пребиваване.

Съгласно чл. 18 КПСШ, изменен с Регламент (ЕС) № 265/2010 на Европейския парламент и на Съвета от 25 март 2010 година за изменение на Конвенцията за прилагане на споразумението от Шенген и на Регламент (ЕО) № 562/2006 по отношение на движението на лица с визи за дългосрочно пребиваване (Регламент № 265/2010), визите за престой над три месеца ("визи за дългосрочно пребиваване") са национални визи, издадени от някоя от държавите членки в съответствие с националното й право или правото на Съюза. Съгласно член 25 КПСШ, изменен с Регламент № 265/2010, когато държава членка предвижда издаване на разрешение за пребиваване трябва систематично да извършва търсене в Ш. информационна система, като ако по отношение на гражданина, който иска издаването на виза, е наличен сигнал за целите на отказ за влизане, държавата членка предварително се консултира с държавата членка, която е подала сигнала и взема предвид нейните интереси. При издаден сигнал за целите на забрана за влизане разрешението за пребиваване се издава само когато има сериозни основания - от хуманитарен характер или международни задължения.С оглед на горното и при отчитане на

приложимото от 01.08.2018 г. Решение 2018/934 на Съвета, съгласно което по отношение на България отпадат оставащите ограничения относно използването на Ш. информационна система, т.е. член 25 КПСШ е приложим, при издаването на дългосрочна виза, тип "D", по смисъла на член 18 КПСШ, съответно на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"), по смисъла на чл. 9а, ал. 2, т. 4 ЗЧРБ, българската държава е длъжна да извърши проверка в Ш. информационна система за наличието на сигнал за целите на отказ за влизане и да се съобрази с наличен по отношение на лицето, кандидатстващо за виза тип "D", сигнал за целите на отказ от влизане.

Няма доказателства ответникът по оспорването да е спазил органът визираното в член 25, параграф 1 СПКШ задължение на държавата за осъществяване на консултация с държавата членка, която е подала сигнала, за да съобрази нейните интереси, като разрешение може да се издаде само при сериозни основания от хуманитарен характер или за изпълнение на международни задължения, което изключение изрично е регламентирано и в чл. 10, ал. 2 ЗЧРБ, който предоставя на органа право да издаде виза и при наличие на отрицателните предпоставки по алинея 1, т.е. и при наличие на сигнал в Ш. информационна система, по причини от хуманитарен характер или когато това се налага от държавния интерес или от изпълнението на международни задължения. Приложената на хартиен носител разпечатка от електронната обработка на молбата на оспорващия за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, установяваща, че в Графата "резултати от консултации" е посочено "SIS забрана", по инкава начин не може да доведе до извод, че това е Сигналът, защото по делото не са приложени никакви доказателства, а и в оспорения акт не са изложени мотиви за причината за забраната. Органът в мотивите на акта си е посочил единствено наличието на забрана, но съгласно член 134 СПКШ нейните разпоредби се прилагат дотолкова, доколкото съответстват на правото на Съюза. С оглед на това органът е следвало да посочи причината за наложената забрана, да отчете факта, че оспорващият има разрешен достъп до пазара на труда в РБ и да мотивира, че наложената забрана е допустима, доколкото е предвидена в закон и е необходима в интерес на общественения ред и сигурността с оглед на разпоредбата на член 94, параграф 2 КПШС. случая Съобразяването на отказа с международните задължения на държавата, каквото е задължението по чл. 8, параграф 2 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ), е изискване към материалната законосъобразност на оспорения акт, което изрично е посочено както в националното, така и в правото на Съюза с оглед на изложеното по-горе.

Неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител, че съдът следва да извърши преценка на Сигнала на отказа за влизане и пребиваване и да установи как е издаден, тъй като съдът не разполага с компетентност да осъществи контрол за законосъобразност на предложението и решението за вписване и/или отписване на лица в Ш. информационна система. Вярно е, че в разпоредбата на чл. 30а, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим е въведено изискване за "мотивирано становище от Държавна агенция "Национална агенция", което предпоставя в съдържанието му да са посочени и фактически данни, а не единствено нормативни основания. В този смисъл, основателни са възраженията на процесуалния представител на оспорващия, че само при яснота относно фактическите обстоятелства, послужили като основание за подадения сигнал в Ш. информационна система, съдът може да преценява законосъобразността на приложеното правно основание, с което е обоснован оспореният Отказ за издаване на виза "D", а липсата на доказателства за включването на оспорващия в ШИС прави отказа незаконосъобразен.

Що се касае до наведеното твърдение на оспорващия за нарушаване правото на труд, настоящият съдебен състав намира, че това твърдение недоказано. **Правото на труд** е основно човешко право, признато от ООН с Всеобщата декларация за правата на човека. Според чл. 23 от нея всеки човек има право на труд, на свободен избор на работа, на справедливи и благоприятни условия на труда, както и на закрила срещу безработица, всеки човек, без каквато и да е дискриминация, има право на равно възнаграждение за равен труд, всеки човек, който се труди, има право на справедливо и задоволително възнаграждение, което да осигури на него и

неговото семейство съществуване, съответствуващо на човешкото достойнство и допълнено, ако това е необходимо, с други средства за социална защита, всеки човек има право да учредява и да членува в [професионални съюзи](#) за защита на своите интереси. Обстоятелството, че оспорващият има издадено Разрешение за достъп до пазара на труда в РБ на основание чл.33к не му дава безусловното право да работи на територията на РБ, още повече, че съгласно чл.33к, ал.13 от ЗЧРБ в срок до 20 дни от изпращането на съобщението по ал. 12 чужденецът трябва да предприеме действия по подаване на заявление за издаване на виза по чл. 15, ал. 1 в случаите по ал. 1. В случаите на отказ за издаване на виза по чл. 15, ал. 1 дирекция "К. отношения" при Министерството на външните работи уведомява дирекция "Миграция", като издаването само на Разрешение за достъп до пазара на труда в РБ не е достатъчно, за да се приеме, че той е започнал работа, следва да му се издаде виза безусловно и с отказа му ограничено правото на труд. Освен това правото на труд не е безусловно и може да бъде ограничавано.

Съгласно чл. 15, параграф 3 от Хартата за основните права на ЕС, озаглавен "Свобода при избор на професия и право на труд", гражданите на трети страни, които имат разрешение да работят на територията на държавите-членки, имат право на условия на труд еднакви на условията, на които имат право гражданите на Съюза. Тази разпоредба не създава и не гарантира упражняване на право на труд на граждани на трети държави в държавите членки, а само равенство в условията на труд. Свободата при избор на професия, прогласена в член 15, параграф 1 от Хартата произтича от практиката на Съда на ЕС, но се ръководи също и от член 1, параграф 2 от Европейската социална харта, подписана на 18 октомври 1961 година и ратифицирана от всички държави-членки, както и от точка 4 от Хартата на Общността за основните социални права на работниците от 9 декември 1989 г. Изразът "условия на труд" следва да се разбира по смисъла на член 156 от Договора за функционирането на Европейския съюз. Параграф 2 на чл. 15 от Хартата възпроизвежда трите свободи, гарантирани от членове 26 и 45, 49 и 56 от Договора за функционирането на Европейския съюз, а именно свобода на движение на работниците, свобода на установяване и свобода на предоставяне на услуги. Тези свободи обаче са приложими по отношение на гражданите на държавите членки, какъвто жалбоподателят не е. Параграф 3 на чл. 15 от Хартата се основава на член 153, параграф 1, буква ж) от Договора за функционирането на Европейския съюз, както и на член 19, точка 4 от Европейската социална харта, подписана на 18 октомври 1961 г. и ратифицирана от всички държави-членки. Следователно, правата, по чл. 15 от Хартата не съвпадат с правото по чл. 8 от Конвенцията. Освен това, чл. 8 от Конвенцията съответства на чл. 7 от Хартата за основните права на ЕС видно от коментара към Хартата. Следователно, правото на труд по чл. 15 от Хартата не се основава на разпоредби на Конвенцията, нито има връзка с правото на личен и семеен живот по чл. 8 от Конвенцията. Също така, Съдът по правата на човека е посочвал, че понятието "личен живот", залегнало в член 8 от Конвенцията, е едно широко понятие, което не се поддава на изчерпателно определение, но е извел в практиката си, че тази разпоредба защитава също така правото на всеки човек на собствена идентичност и личностно развитие, както и правото да създава и поддържа връзки със себеподобно същество и с външния свят, включително в професионалната и търговската сфера ("Н. срещу Германия", решение от 16 декември 1992 г. § 29). Освен това, в делото "Т. срещу Гърция" ((GC), № 34369/97, § 41), където на жалбоподателя е било отказано назначение като експерт - счетоводител, поради предишна присъда, Съдът е преценил, че Конвенцията не гарантира избора на конкретна професия. Следва да се посочи, че в § 56 от Решение от 8.01.2009 г. г. на ЕСПЧ по делото на В. срещу България, по жалба № 72636/2001 г., станало окончателно на 08.04.2009 г., ЕСПЧ припомня, че "... жалбоподателят е бил лишен от възможността да заема своя пост на длъжностно лице или да намери друга работа за известен период от време, възможности, които..... по принцип не са гарантирани от Конвенцията и оставя жалбата за недопустима в тази ѝ част (вж. още Г. срещу Германия, решение от 28 август 1986 г., серия А, № 104, стр. 26-27, § § 49 и 53, и К. срещу

Германия, решение от 28 август 1986 г., серия А, № 105, стр. 20-21, § § 35 и 39; този принцип беше отново потвърден в решението Ф. срещу Германия от 26 септември 1995 г., серия А, № 323, стр. 22, § § 43 и 44), следователно като не са гарантирани от Конвенцията не могат да бъдат приведени като пример за засягане на правото на личен и семеен живот в настоящия случай.

Правото на влизане и пребиваване на територията на друга държава, за което се изисква издаване на виза не е основно право по ЕКПЧ. Що се касае до твърдяното нарушаване правото на личен и семеен живот то настоящият съдебен състав намира, че това право също не е нарушено по никакъв начин, още повече, че оспорващият не е посочил в какво се изразява нарушаване на това право от страна на отевтника по оспорването. ЧЛЕН 8 от ЕКЗПЧОС сочи, че всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала. Правото на семеен живот, прогласено в редица национални и международни актове, директно приложимо по силата на [ЕКПЧОС](#), прогласено като основно право на личността в правото на ЕС, намиращо своето отражение и в [чл. 32](#) и [чл. 46 КРБ](#), може да се определи като фундаментално право на личността, поради което същото е по-висша нормативна сила от регламентираните обществени отношения, засягащи правото на свободно влизане и пребиваване в РБ от граждани на трети държави членки. Това е и житейски и нормативно обосновано и продиктувано с необходимостта от зачитане правата на индивида, гарантиране пълноценното му съществуване и неговото лично щастие, за да бъде последният пълноценен чл. на обществото. В този контекст лицето следва да докаже, че споделя съвместен живот със съпруга си и да посочи как конкретно се проявява тази съвместност. А подобно твърдение може да бъде доказано по много начини и с много средства, които законът не ограничава по никакъв начин, именно отчитайки отделната индивидуалност.

В конкретния случай обаче не просто липсват доказателства за каквото и да е нарушение на правото на личен и семеен живот на оспорващия, не е декларирано пред административния орган, а напротив- няма доказателства, че на територията на РБ оспорващият има членове на неговото семейство и неиздаването на виза води до нарушаване правото на личен и семеен живот. В РЕШЕНИЕ № 6313 ОТ 26.05.2021 Г. ПО АДМ. Д. № 3546/2021 Г., IV ОТД. НА ВАС е посочено, че съгласно [чл. 8, ал. § ЕКЗПЧОС](#) отказът за издаване на виза не представлява потенциално нарушение на основното право на семеен живот на жалбоподателя и следва да се има предвид, че правото на зачитане на семейния живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот /Решение от 28 ноември 1996 г. по дело Ahmut срещу Н., § 71/. Правото на семеен живот, прогласено в редица национални и международни актове, директно приложими по силата на [ЕКПЧОС](#), прокламирано като основно право на личността в правото на ЕС, намира своето отражение и в разпоредбата на [чл. 32](#) и [чл. 46 КРБ](#).

Твърдението за нарушено право на семеен живот във връзка с [чл. 8 от ЕКЗПЧОС](#) настоящият съдебен състав намира за неоснователно и породено само и единствено от възможността за обжалване на отказа. Всичко това сочи, че отказът е незаконосъобразен, което предпоставя отмяната му и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне, при което следва да се анализира издаденото Разрешение за достъп до пазара на труда на оспорващия до кога е валидно, да анализира Сигналът в ШИС относно забраната за влизане в РБ и да извърши съгласувателна процедура със съответните органи и едва тогава да издава каквото и да било акт.

Страните не се заявили претенция за присъждане на разноски.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ ОТКАЗ за издаване на виза тип “Д“ рег. № TBS000547V от 29.11.2024 година на Консулско длъжностно лице–Завеждащ Консулска служба в Посолството на РБ в Т. , Г..

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА КОНСУЛСКО ДЛЪЖНОСТНО ЛИЦЕ-ЗАВЕЖДАЩ КОНСУЛСКА СЛУЖБА ПРИ ПОСОЛСТВОТО НА РБ В Т., Г. ЗА НОВО ПРОИЗНАСЯНЕ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: